

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 5.6.2014
COM(2014) 327 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Rättsliga hinder för instituts medelöverföring inom en enda likviditetsundergrupp

1. INLEDNING OCH SYFTE

Bakgrund

Förordning (EU) nr 575/2013¹ (CRR) och direktiv 2013/36/EU² (CRD) utgör tillsammans den rättsliga ram som styr behörigheten att utöva verksamhet samt tillsynsramen och tillsynsreglerna för kreditinstitut och värdepappersföretag (nedan kallade *institut*).

I CRR anges de tillsynskrav för institut som rör bank- och finanssektorns verksamhet. Syftet är att garantera finansiell stabilitet när det gäller aktörerna på dessa marknader och en hög skyddsnivå för investerare och insättare. För att undvika snedvridningar på marknaden och regelarbitrage bör dessa tillsynskrav innebära en långtgående harmonisering.

Trots detta kvarstår många valmöjligheter och stort handlingsutrymme för de behöriga nationella myndigheterna och medlemsstaterna. Ett exempel på detta är möjligheten för behöriga myndigheter att avstå från att tillämpa likviditetskrav på individuell nivå i enlighet med artikel 8 i CRR. Fast även om undantaget är föremål för beslut på nationell nivå, kommer det att väsentligt underlätta tillämpningen av de nya likviditetsbestämmelserna på gruppnivå.

Orsaken till denna rapport

Enligt artikel 8 i CRR får de behöriga myndigheterna helt eller delvis avstå från att tillämpa del sex i CRR, dvs. likviditetskraven, på ett institut och alla eller några av dess dotterföretag inom unionen och utöva tillsyn över dem som en enda likviditetsundergrupp om de uppfyller samtliga angivna villkor.

Dessa villkor är följande:

- a) Kraven i del sex uppfylls av moderinstitutet på gruppnivå eller dotterinstitutet på undergruppsnivå.
- b) Av moderinstitutet på gruppnivå eller dotterinstitutet på undergruppsnivå övervakas och utövas kontinuerlig tillsyn över likviditetspositionerna hos alla institut i den grupp eller undergrupp på vilken undantaget tillämpas och ombesörjs en tillräcklig likviditetsnivå för alla dessa institut.
- c) De behöriga myndigheterna bedömer att avtal är tillfredsställande som instituten har ingått för fri medelöverföring dem emellan, i syfte att kunna fullgöra enskilda och gemensamma skyldigheter när de uppkommer.

¹ Europaparlamentets och rådets förordning av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012. EUT L 176, 27.6.2013, s. 1.

² Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG. EUT L 176, 27.6.2013, s. 338.

d) Det finns inte några rådande eller förutsebara praktiska eller rättsliga hinder mot att de avtal som åsyftas i led c följs.

Enligt det sista stycket i artikel 8.1 i CRR ska kommissionen senast den ///this date is not mentioned in the source text///1 januari 2014/// rapportera till Europaparlamentet och rådet om eventuella rättsliga hinder som skulle kunna omöjliggöra tillämpningen av villkor c och uppmanas att senast den 31 december 2015, i förekommande fall, lägga fram ett lagförslag för att eliminera dessa hinder.

De senaste månaderna har kommissionen samrått direkt både med banksektorn och med nationella myndigheter för att kartlägga eventuella hinder inom EU för instituts fria medelöverföring inom en enda likviditetsundergrupp och för att överväga hur dessa hinder skulle kunna avlägsnas samt huruvida det finns ett behov av åtgärder på EU-nivå. Dessa frågor diskuterades även i kommissionens expertgrupp för banktjänster, betalningar och försäkringar i september 2013.

2. MÖJLIGA HINDER FÖR EN FRI MEDELÖVERFÖRING

Denna rapport handlar i första hand om gränsöverskridande frågor, eftersom det är i detta sammanhang som det är mest sannolikt att hinder uppstår i praktiken. Separat i artikel 8.2 i CRR regleras dessutom undantaget från att tillämpa likviditetskrav på individuell nivå för institut och alla eller några av dess dotterföretag, om samtliga institut i likviditetsundergruppen är auktoriserade i samma medlemsstat.

Det bör noteras att eventuella hinder i tredje land inte kommer att analyseras i denna rapport eftersom undantaget i artikel 8.1 i CRR bara gäller inom unionen, även om kommissionen är medveten om att sådana hinder skulle utgöra ett problem i samband med tillsyn på gruppnivå.

Fri rörlighet för kapital som en allmän EU-regel

Som regel bör det inte finnas någon begränsning av den fria kapitalrörelser inom EU. Enligt artikel 63 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska alla restriktioner för kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstaterna vara förbjudna.

Instituten kan ingå avtal om fri medelöverföring dem emellan över gränserna, för att uppfylla enskilda och gemensamma skyldigheter när de uppkommer. En nationell lag som hindrar detta skulle därför i princip vara en restriktion som är förbjuden enligt fördraget och som kan bli föremål för överträdelseförfaranden enligt artikel 258 och följande i EUF-fördraget. Den allmänna principen är alltså att medlemsstaterna inte får införa nationella lagar som direkt förbjuder fria kapitalrörelser.

Å andra sidan anges det i artikel 65.1 b i EUF-fördraget att den allmänna bestämmelsen i artikel 63 inte bör påverka medlemsstaternas rätt att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra överträdelser av nationella lagar och andra författningar, särskilt i fråga om tillsyn över finansinstitut, eller att vidta åtgärder som är motiverade med hänsyn till allmän ordning eller allmän säkerhet. Enligt artikel 65.3 i EUF-fördraget får dessa åtgärder dock inte utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar.

Följaktligen kan nationella krav med begränsande effekter på kapitalflöden inte i sig anses vara överträdelser av artikel 63 i EUF-fördraget om de inte är diskriminerande och om de är väl motiverade i tillsynssyfte, lämpliga för att nå det eftersträlvade målet och proportionella mot det målet.

Exceptionella omständigheter kan uppstå där det kan vara motiverat att begränsa fria kapitalrörelser genom att till exempel införa kapitalkontroller. Så kom kommissionen nyligen fram till att de tillfälliga restriktioner för kapitalrörelser som man införde i Cypern var motiverade med hänsyn till allmän ordning eller allmän säkerhet (artikel 65.1 b i EUF-fördraget) och tvingande hänsyn till allmänintresset.

Avgränsande åtgärder

I praktiken vidtar de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna ibland åtgärder som syftar till att behålla likvida medel, utdelningar och andra banktillgångar inom de nationella gränserna, dvs. så kallade avgränsande åtgärder, med potentiella skadliga effekter för andra medlemsstater. Sådana avgränsande åtgärder kan innebära sådana restriktioner för fria kapitalrörelser som är förbjudna enligt fördraget, om de inte är vederbörligen motiverade och proportionerliga. Dessutom finns det farhågor om att de behöriga nationella myndigheterna ibland försöker undgå skyldigheterna enligt CRR och CRD att samarbeta med andra medlemsstater.

I en konfidentiell undersökning bland tjugosju medlemsstater har kommissionen konstaterat att pelare 2³, reglerna om stora exponeringar⁴ och inhemska likviditetsbestämmelser⁵ är särskilda områden där fria kapitalflöden mellan instituten kan komma att hindras, antingen genom åtgärder i enlighet med bestämmelserna i CRR/CRD eller genom andra, informella, åtgärder.

³ Om ett instituts ställning inte anses tillräckligt stark eller stabil trots att det uppfyller kraven enligt pelare 1, har behöriga myndigheter befogenhet att vidta åtgärder enligt pelare 2. Enligt artikel 86.3 i CRD ska de behöriga myndigheterna vidta effektiva åtgärder om instituten har riskprofiler som överskrider vad som krävs för ett välfungerande och robust system. Enligt artiklarna 104.1 k och 105 i CRD har de behöriga myndigheterna befogenhet att ålägga särskilda likviditetskrav.

⁴ Enligt reglerna om stora exponeringar finns det ett potentiellt utrymme för restriktioner av kapitalrörelser om exponeringarna inom gruppen hålls inom en bindande gräns för stora exponeringar. Enligt artikel 395.1 i CRR får ett institut, efter det att hänsyn tagits till effekterna av de kreditriskreducerande åtgärderna, inte ådra sig en exponering gentemot andra enheter i gruppen vars värde överstiger 25 % av institutets godtagbara kapital, om exponeringen inte är undantagen från reglerna om stora exponeringar enligt artikel 400.1 f och 400.2 c, e och f i CRR. De behöriga myndigheterna får också införa strängare gränser för stora institutsexponeringar enligt pelare 2, i synnerhet där de anser att koncentrationsrisken inte kontrolleras och åtgärdas på ett lämpligt sätt (artikel 81 i CRD). I reglerna om stora exponeringar ingår också särskilda bestämmelser som direkt rör exponeringar inom gruppen för vilka medlemsstaterna, under vissa förutsättningar, kan tillämpa en gräns för stora exponeringar under 25 % på delgruppsnivå (artikel 395.6 i CRR). Men i det här fallet får kommissionen avslå de föreslagna nationella åtgärderna om den anser att de bland annat skapar ett hinder för den fria rörligheten för kapital i enlighet med bestämmelserna i EUF-fördraget (artikel 395.8 i CRR).

⁵ Enligt artiklarna 412.5 och 413.3 i CRR får medlemsstaterna behålla eller införa nationella bestämmelser om likviditetskrav och krav på stabil finansiering innan bindande minimistandarder fastställts och helt införts i unionen. Till följd av detta och åtminstone fram till 2018 (eller 2019 om kommissionen beslutar att ändra den infasning som beskrivs i artikel 460 och skjuter upp införandet av den 100-procentiga bindande minimistandarden för kravet på likviditetstäckning (artikel 461 i CRR) till 2019) gäller för likviditetstäckningskravet att medlemsstaterna får behålla eller införa nationella bestämmelser om likviditet som är mer konservativa än bestämmelserna i CRR/CRD och där krav ställs på bindande likviditetstäckning upp till 100 %.

Gränsen mellan laglig och olaglig verksamhet blir ibland otydlig eftersom avgränsande åtgärder ofta sker inom ramen för (eller maskerade som) lagliga åtgärder och/eller på områden där behöriga myndigheter ges utrymme för skönsmässiga bedömningar.

De instrument som används på ovannämnda områden, som pelare 2-befogenheterna, har samtidigt ett motiverat och nyttigt syfte, förutsatt att de tillämpas enligt lag och står i proportion till syftet med tillsynen. Att deras användning kan inverka negativt på möjligheten att överföra kapital inom en grupp är inte tillräckligt för att de ska betraktas som rättsliga hinder i den mening som avses i artikel 8 i CRR. Bara om dessa instrument används för ett ändamål som inte ligger i linje med EU:s lagstiftning kan de betraktas som hinder. Sådan olämplig användning bör undvikas men innebär inte att själva instrumenten bör ändras.

Vidare syftar denna rapport inte till att ifrågasätta de nyligen överenskomna bestämmelserna i CRR och CRD om dessa instrument. Det finns ett klart och välgrundat behov av sådana instrument och deras införande genom CRR/CRD är resultatet av ett oomtvistligt tillsynsbehov som har förelegat under lång tid. Snarare är syftet med denna rapport att undersöka rättsliga hinder från annat håll än bestämmelserna i CRR och CRD.

Bestämmelser enligt bolagsrätten

Under ett samråd med berörda parter nämndes att vissa bolagsrättsliga bestämmelser kan vara ett hinder för fria kapitalflöden inom en grupp genom att förhindra instituten att oinskränkt tillhandahålla likviditet till andra medlemmar av gruppen. Det rör sig då särskilt om fall där förvaltningen av ett institut är bunden av en allmän förvaltningskyldighet för att skydda institutets intressen (även på bekostnad av de mer övergripande intressena hos den grupp som institutet ingår i). Även om ett institut har överskottslikviditet har det alltså inte automatiskt rätt att överföra denna till andra gruppmedlemmar, om återbetalning inte kan garanteras. Ett institut kan därför inte fritt (åtminstone inte utan ytterligare överväganden) ingå ett avtal med andra gruppmedlemmar där en fri medelöverföring garanteras dem emellan.

Sådana "hinder" förefaller emellertid vara välmotiverade, särskilt som de är en del av allmänna bolagsrättsliga principer, dvs. de gäller även för företag inom andra sektorer än banksektorn. Det skulle snarare vara tvivelaktigt att inte tillämpa sådana principer. Problem som dessa måste i stället lösas på rätt sätt: antingen genom att man garanterar återbetalning av tillhandahållen likviditet eller genom att man använder sig av andra strukturer – t.ex. filialer – som inte är separata juridiska enheter.

Även om medlemsstaterna för närvarande har betydande befogenheter när det gäller filialers likviditetshantering är dessa av en annan karaktär. Det rör sig om tillsynskrav och inte om skyldigheter enligt bolagsrätten. Dessutom kommer de att bli mindre betydelsefulla (se nedan – utvecklingen av europeiska likviditetsbestämmelser och den gemensamma tillsynsmekanismen).

Skattelagar

Medan skattelagar som begränsar avdragsrätten för ränta på lån från andra gruppmedlemmar utan tvekan kan hindra fria kapitalflöden, verkar de inte hindra instituten från att ingå avtal om fritt kapitalflöde dem emellan.⁶

3. OM BEHOVET AV ATT TA ITU MED DEN NUVARANDE SITUATIONEN

Denna översyn visar att det inte tycks finnas betydande rättsliga hinder för institut att ingå avtal om fri medelöverföring dem emellan, åtminstone inte omotiverade rättsliga hinder.

De främsta svårigheterna som instituten kan stöta på när de försöker ingå sådana avtal är tillsynskrav (som ställs av behöriga myndigheter) som i vissa fall hindrar fritt kapitalflöde inom gruppen. Dessa krav kan antingen vara motiverade – om de verkligen krävs av situationen för det enskilda institut som tillsynskravet tillämpas på – eller tvivelaktiga – om de berörda myndigheternas verkliga, underliggande mål är att bevara likviditeten på sitt territorium och därför överdrivet skyddar nationella skattebetalare och fordringsägarna till det institut som de utövar tillsyn över på bekostnad av skattebetalarna i andra EU-medlemsstater och fordringsägarna till andra delar av gruppen.

Reaktionerna från flera av medlemsstaterna och deras behöriga myndigheter visar att sådana överväganden är vanliga och till och med medges öppet. Detta tyder på att många behöriga myndigheter inte är helt förtjusta i tanken på (gränsöverskridande) likviditetsundergrupper, eftersom de ser sådana som ett potentiellt hot mot nationella intressen. Ett sådant beteende (avgränsningspraxis) – logiskt ur ett rent nationellt perspektiv, men med tydliga och rentav negativa effekter ur ett bredare europeiskt perspektiv – är svårt att förändra utan att man ytterligare integrerar det nuvarande ramverket för reglering och tillsyn. För att man ska lyckas eliminera denna praxis räcker det alltså inte att man bara tar itu med problemets symptom, utan man måste även ge sig i kast med de underliggande orsakerna och farhågorna. Om man inte tar itu med dessa underliggande orsaker och farhågor, kan behöriga myndigheter söka alternativa sätt att uppnå samma mål.

I den mån det underliggande problemet beror på nationella egenintressen, verkar den effektivaste lösningen vara en anpassning av de offentliga aktörernas mål genom en ökad europeisk integration inom finansiella tjänster och ett mer integrerat tillsynsansvar.

Europeiska bankmyndigheten

En första viktig väg att gå för att förebygga eller åtgärda tillsynspraxis som begränsar de fria kapitalflödena (när sådan praxis är omotiverad) är via Europeiska bankmyndigheten (EBA). EBA spelar en allt viktigare roll när det gäller att underlätta samarbetet mellan behöriga myndigheter, tillhandahålla sakkunskap och inrätta ett enhetligt regelverk för tillsyn.

Behöriga myndigheter bör i synnerhet uppmuntras att stärka sitt samarbete och att använda sig av frivillig EBA-medling om oenighet uppstår om huruvida villkoren

⁶ Men dessa skattelagar kan minska incitamenten till fri rörlighet för kapital eftersom de ökar skattetrycket för gruppen.

för att inrätta en enda likviditetsundergrupp är uppfyllda. Detta gäller också under perioden före 2015, varefter CRR-bestämmelserna om gemensamt beslutsfattande och frivillig medling i denna fråga kommer att bli tillämpliga⁷.

Efter observationsperioden och det fullständiga genomförandet av likviditetstäckningskravet i enlighet med CRR, kommer kommissionen att bedöma om ytterligare åtgärder är nödvändiga.⁸

Den gemensamma tillsynsmekanismen

Ett viktigt steg togs i och med inrättandet av en gemensam tillsynsmekanism genom rådets förordning (EG) nr 1024/2013⁹. ECB kommer att ha rättskapacitet att övervaka alla kreditinstitut i euroområdet samt i de länder som beslutar sig för att ansluta sig till bankunionen.

I förordningen om den gemensamma tillsynsmekanismen tilldelas ECB viktiga uppgifter och befogenheter i fråga om tillsyn över alla kreditinstitut inom euroområdet. Enligt förordningen kommer ECB att utöva direkt tillsyn över vissa stora kreditinstitut och kreditinstitut som har begärt eller mottagit direkt offentligt finansiellt stöd. Dessutom kommer ECB att övervaka den tillsyn som behöriga myndigheter utövar över mindre betydande kreditinstitut. ECB kan sedan när som helst besluta att direkt övervaka ett eller flera av dessa kreditinstitut för att se till att tillsynsstandarderna tillämpas på ett konsekvent sätt.

För gränsöverskridande kreditinstitut som är aktiva både i och utanför medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen kommer befintliga samordningsförfaranden för de behöriga myndigheterna i hem- respektive värdmedlemsstaten att fortsätta som i dag. Fast i den mån som ECB övertar de direkta tillsynsuppgifterna kommer den att överta hem- respektive värdmyndighetens funktioner i alla deltagande medlemsstater. Detta bör leda till att sådan önskad avgränsningspraxis som beskrivs ovan minskar avsevärt. Ju fler medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen, desto mindre troligt kommer det att bli att oönskade avgränsande åtgärder tillämpas.

Den gemensamma rekonstruktions- och avvecklingsmekanismen

Inrättandet av den gemensamma tillsynsmekanismen är första steget mot en bankunion och en av förutsättningarna för en direkt rekapitalisering av kreditinstitut via den europeiska stabilitetsmekanismen. I en integrerad bankunion igår emellertid även en gemensam rekonstruktions- och avvecklingsmekanism för kreditinstituten baserad på ett enhetligt regelverk.

Kommissionen har betonat vikten av att man når en överenskommelse om förslagen om kreditinstitutens rekonstruktion och avveckling och insättningsgarantisystem samt om kommissionens förslag om en gemensam europeisk rekonstruktions- och avvecklingsmekanism, för att på ett effektivt sätt kunna hantera rekonstruktion och avveckling av gränsöverskridande kreditinstitut och undvika att skattebetalarnas

⁷ Jämför här artiklarna 8.3 och 21 i CRR med artikel 521.2 a i CRR.

⁸ Se skäl 30 i CRR.

⁹ Genom rådets förordning (EG) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 tilldelas Europeiska centralbanken specifika uppgifter när det gäller tillsynen av kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

pengar används till att rädda kreditinstituten. Den överenskomna lagstiftningen bör bidra väsentligt till en anpassning av de offentliga myndigheternas mål och ytterligare minska incitamenten till att använda avgränsande åtgärder.

Europeiska likviditetskrav

Kommissionen förbereder en delegerad akt för att införa detaljerade och harmoniserade krav på likviditetstäckning inom EU. Enligt artikel 460.2 i CRR ska denna delegerade akt träda i kraft den 31 december 2014, men inte tillämpas före den 1 januari 2015.

Den delegerade akten bör också bidra till att begränsa oönskade metoder som håller kvar likviditet inom landets gränser, eftersom den kommer att innehålla harmoniserade, enhetliga, detaljerade och bindande likviditetsbestämmelser och därigenom främja de behöriga myndigheternas ömsesidiga tillsynsförtroende.

Framför allt bör den delegerade akten innehålla lösningar på vissa frågor kring gränsöverskridande likviditetshantering inom en grupp. I strävan efter effektivitet och ändamålsenlighet förvaltar vissa banker sin likviditet på gruppnivå. För grupper som inte utnyttjar undantaget för en enda likviditetsundergrupp, kan ett förmånligt flöde inom en grupp fungera som en viktig likviditetskälla. Detta flöde beskrivs som "förmånligt", eftersom den mottagande banken tillåts ett högre likviditetsinflöde än vad som normalt kan tillåtas enligt "solo"-principen i CRR. Detta kan vid behov kombineras med ett motsvarande högre utflöde för den bank som tillhandahåller de likvida medlen. Under finanskrisen visade sig emellertid dessa gränsöverskridande flöden inom en grupp vara osäkra.

I artikel 425.4 i CRR anges de villkor som måste vara uppfyllda för att de behöriga myndigheterna ska bevilja en sådan förmånsbehandling av kredit- och likviditetsfaciliteters likviditetsinflöde. Artikel 425.4 d i CRR innehåller krav på att institutet och motparten ska vara etablerade i samma medlemsstat. Fast enligt artikel 425.5 i CRR får behöriga myndigheter göra undantag från detta villkor, om ytterligare objektiva kriterier uppfylls. Kommissionen kommer att undersöka om dessa ytterligare objektiva kriterier kan anpassas i den kommande delegerade akten. När det gäller likviditetsutflöden inom en grupp återfinns motsvarande bestämmelser i artikel 422.8 d och 422.9 i CRR.

När kommissionen förbereder den delegerade akten om likviditetstäckningsgrad kommer den alltså att undersöka om ytterligare objektiva kriterier kan fastställas för att möjliggöra förmånsbehandling av gränsöverskridande likviditetsinflöden och likviditetsutflöden inom en grupp. Syftet är att förtydliga och förbättra tillämpningen av bestämmelserna om gränsöverskridande flöden inom en grupp som ibland har visat sig vara problematiska.

Skydd mot diskriminering av gränsöverskridande grupper

En möjlig källa till diskriminering är att de nationella myndigheterna tillåter bildandet av en enda likviditetsundergrupp på nationell nivå, men däremot inte på internationell nivå. Emellertid bör sådan diskriminering delvis motverkas av att de behöriga myndigheterna enligt artikel 8.2 i CRR får avstå från att tillämpa likviditetskraven i CRR på en likviditetsundergrupp på nationell nivå endast om

gruppen uppfyller samma grundläggande villkor¹⁰ som en gränsöverskridande grupp måste uppfylla.

Eftersom såväl EU-lagstiftningens krav på icke-diskriminering som allmänna administrativa rättsprinciper inte tillåter att man på rent nationella respektive gränsöverskridande grupper tillämpar samma villkor på olika sätt, måste det finnas en relevant skillnad mellan dessa grupper. Annars får man inte förbjuda bildandet av en enda likviditetsundergrupp i ett gränsöverskridande sammanhang, om sådana likviditetsundergrupper tillåts i nationella sammanhang. Bara det faktum att en grupp är gränsöverskridande och att den övervakas av olika behöriga myndigheter kan inte i sig anses vara en relevant skillnad.

Framtida översyn av CRR och CRD

Kommissionen är förvissad om att ett enhetligt regelverk i kombination med inrättandet av bankunionen kommer att säkerställa konsekvens och finansiell stabilitet. De nya reglerna kommer också att garantera lika villkor på den inre marknaden för hem- och världmyndigheter samt för medlemsstater som deltar respektive inte deltar i tillsynsmekanismen och ska därmed förebygga regelarbitrage, konstlad avgränsning av kapital och likviditet samt underlätta gränsöverskridande rekonstruktion och avveckling av banker.

Vid eventuella framtida ändringar av CRR och CRD kan det vara lämpligt att se över hur de behöriga myndigheternas befogenheter påverkar det fria kapitalflödet inom en grupp. Om det behövs och där det är möjligt (dvs. utan att det försämrar instrumentens räckvidd och effektivitet i motiverade fall) kommer kommissionen att bedöma om dessa befogenheter bör utformas på ett sätt som ger mindre handlingsfrihet vid eventuella åtgärder som begränsar fria kapitalflöden.

4. SLUTSATS

Med tanke på att

- i) lagstiftningsprocessen för CRR och CRD avslutades helt nyligen (och medlagstiftarna därmed precis har godkänt de befintliga nationella befogenheterna),
- ii) kommissionen kommer att undersöka om den kommande delegerade akten om likviditetstäckningsgraden kan bidra till att begränsa oönskade metoder som syftar till att behålla likvida medel inom de nationella gränserna; i detta avseende kan den försöka utveckla enhetliga, detaljerade och bindande likviditetsbestämmelser och därigenom främja ett ömsesidigt förtroende mellan de behöriga myndigheterna när det gäller tillsynen; mer specifikt kan den delegerade akten innebära en möjlighet att fastställa ytterligare objektiva kriterier som underlättar möjligheten till förmånsbehandling för gränsöverskridande in- och utflöden inom en grupp och därmed förtydligar och förbättrar tillämpningen av gränsöverskridande flöden inom en grupp,

¹⁰ Villkoren anges i artikel 8.1 i CRR. Om likviditetsundergruppen har en gränsöverskridande karaktär, måste även de villkor som anges i artikel 8.3 i CRR vara uppfyllda (gäller från och med den 1 januari 2015).

iii) det pågår en ständig process för att bättre anpassa de offentliga aktörernas mål genom ökad europeisk integration med hjälp av ett enhetligt regelverk, EBA och framför allt genom bankunionen, och

iv) denna översyn inte har visat på relevanta rättsliga hinder som skulle hindra institut från att ingå avtal som medger fri medelöverföring dem emellan inom en enda likviditetsundergrupp,

ser kommissionen för närvarande inte något behov av ett lagförslag på området. Kommissionen kommer emellertid att fortsätta att noga övervaka och granska situationen och skulle denna försämrats kommer kommissionen att ompröva behovet av att lägga fram ett sådant lagförslag.